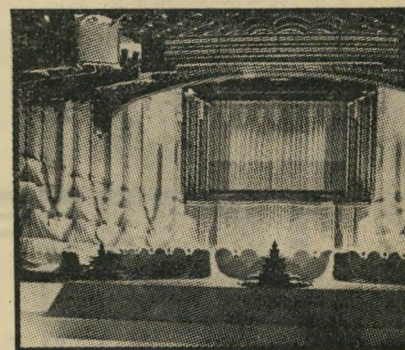

ישנם אנשים שהולכים לקולנוע כדי לראות סרט. אולי זה נשמע משונה, אבל ישנם כאלה. לא בארץ, אבל אירופה מלאה בהם. אנשים אלה נוהגים לדרוש שבית הקולנוע בו הם מבקרים יהיה תקין, שה"מושבים יהיו נוחים, שהמסך ייראה בר"בירור ובשלמות מכל מקום שיבנה, שה"תאורה לפני התחלת הסרט תהיה נעימה לעין והמוסיקה נעימה לאוזן, שמערכת הקול תהיה צלולה ומכוננת ההקרנה תהיינה מצוינות בכל האביזרים הדרו"שים, שהרציפה תהיה מכוסה בשייחים כדי שצעדי אדם הנכנסו באיחור לאולם לא יישמעו כפסיעות-ברווז פרוסיית. בקיצור, שהכל יהיה מכוון לעורר את תיאובנו של הצופה לשוב ולבקר במקום. זה לא יאומן, נכון? במיוחד כאשר משווים את המצב את שקורה בארץ. קודם כל, הצופים, אלה אינם הולכים כאן לראות סרט, הם יוצאים לבלות ערב. והבילוי כולל אמנם ישיבה באולם חשך שבו מוקרנת תמונת על מסך מוכסף, אבל זה רק חלק, ולא החשוב ביותר, מן הבילוי הכללי. החברה בה הולכים ל"קולנוע, מעניינת להרבה יותר מן הסרט. וככל שהחברה הזאת רועשת יותר, היא מבורכת ורצויה יותר. סוף כל סוף, בחושך, לשבני ברייתך סוככים עליך מכל עבר, אחת יכול להשמיע את דברך לאומה בקול גדול, ולהוכיח שיש באמת דמוק"ראטיה בארץ.

ואם אין מה לומר, צריך לפחות לעשות משהוא: לפוצץ בלוגי מסטיק בקול גדול, וזאת כדי שתייר אשר נקלע במקרה ל"מקום, יידע מייד לזהות, לפי הצליל, את מיקומו הגיאוגרפי של אותו קולנוע. ככה זה במדינה מתפתחת. אפשר לפצח גרעי"נים, זה עושה רעש, וזה טוב. זה עושה לילכליל, וזה עוד יותר טוב. חוץ מזה, זה מוכיח נוכחות גם לאחר שיוצאים מן הקולנוע, כי הקליפות נשארות למוכרת. עד כאן, הקהל. אבל זה רק חלק מן הפרשה. בתי-הקולנוע משתדלים לעשות כמיטב יכולתם כדי להשלים את התמונה המקסימה. באחד מהם הכניסה צרה כל כך, שהדרך מן המדרכה עד למושב באולם מוסיימת בדרך כלל בהתקפת עצבים. בשני, מנצלים את המרחב בעיילות גדולה כל כך, שאדם המחבק את כתפי הידידה שיושבת לידו, מחבק, באותה ההודמנות גם את רגלי הגברת היושבת מאחוריה, וזה אינו תמיד בחוקת הנאה. קולנוע שילשי מתגבר על רעש הקהל בעזרת חריקת המושבים, רביעי לא הצליח עדיין, למרות יומרותיו, לרכוש מכונה נוספת כדי למנוע הפסקה באמצע הסרט, המישי מציג את הסרט קצת על המסך וקצת על הקירות מסביבו. ששי מפסיק את מיוזג"י

קולנוע בתחנה-המרכזית בלונדון כמעט כמו קולנוע "מרכז"

האוויר משום שמערכת הקול הצטננה, אבל זאת ממשכה להיות צרודה למרות החום הכבד, ואילו בתי-הקולנוע אחר הצליח לסדר את המושבים כך שכל אדם בגובה שני מטר ויותר, רואה טוב, וכל האחרים מתבססים להצטייד בפריסקופ. בקיצור, ביקור בקולנוע הוא תענוג לא נורמלי.

וזאת מדוע? "לקהל כמו שלנו חבל להתקין אולמות טובים יותר." מסבירים בדרך כלל בעלי בתי-הקולנוע. ויש בזה משהו. כל עוד הישיבה הסטנדרטית ב"אולם הקולנוע כוללת הנחת רגליים על

הנורק של התקרר

מרק ברווז (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — העובדה שסרט זה בן 40 שנה, מוצג בתל-אביב בפני אולמות מלאים, הוא הוכחה נצחית לכך שלסרט טוב באמת, אין גיל, והומור מוצלח באמת, הוא כמו יין, ככל שהוא ישן יותר, הוא משובח יותר.

לעתים רחוקות הצליחו, אפילו האחים מארקס, להגיע לשיא כזה של המצאות מטורפות, לעגניות ואבסורדיות כמו בסיפור זה, שהוא פארודיה על אופרטה האויב, ושל האח הרביעי טים פוליטיים, על מעשי גבורה, ובעצם על כל דבר אחר שתמצאו. הסיפור, מתרחש במדינה נוסח, "האלמנה העלילה", בשם פרידוניה, החיה אך ורק מכספיה של מיליונרית עשיריה, אשר בכוח הממון שלה מביאה לשילטון ראש-ממשלה מוזר, בעל שפם ענק, המטיל את כל המדינה לתוך תוהו ובוהו מוחלט.

אין כל טעם להתעקב על פרטי העלילה, על מעשיו של גרושו כראש-הממשלה, של שני אחיו, הארפו וצ'יקו, כמרגלים לא יוצלחים בשרות האויב, ושל האח הרביעי זפו, כסגנו של גרושו. משחקי הלשון, ההברקות והתפניות באות במהירות מסחררת והצחוק אינו פוסק לרגע. קשה להעלות על הדעת דרך מועזעות יותר להציג את כל הערכים הרומנטיים של המאה שעברה, החל מסרנאדות האהבה וכלה בגבורה ובחקרבה עצמית, מהדרך בה נוק"טים האחים מארקס.

אולם הפעם, שלא כבדרך כלל, הם התברכו גם בבמאי מעולה, לאו מקארי, שהגיע אליהם אחרי אמונים ארו"כים בסרטי לוקר והארדי, ומשום כך רבים האפקטים היוזר"אליים יותר מאשר במרבית סרטיהם האחרים.

גרושו מרקס: שמות ברומנטיקה

מה שמעוללים צ'יקו והארפו למוכר לימונדה פרידוני, מבלי להוציא הגה מן הפה, ראוי בהחלט לעמוד ליד הפני"נים של הקולנוע הקומי האילום. מה שמעורר גרושו מארקס, בפה מלא, ללואיס קאלהרן, שייך בכל מאת האחוזים לסרט המדבר. ומשחקי המראות של שלושת האחים המחופשים (וה"מסתפק בתפקיד מישנה בכל הסרט) הם אחד הדברים המצחיקים שמכיר בכלל הד.

למרות הסבל הכרוך בצפייה בסרט בקולנוע תכלת, שעדיין עושה הפסקה באמצע ההקרנה, הטיולים בו נמ"שכים במשך דקות ארוכות לאחר תחילת הסרט, והמור"שבים מסודרים כך שכל אחד מסתיר לשני במידה מאקסי"מלית, למרות כל זאת, זה סרט שאסור להחמיץ.

נמאט (משמאל): מכת פציעות

החינוכי מוטל בספק, להתנהגות בחברה המודרנית. למשל: כיצד לאכול ארוחת-בוקר בסופרמרקט מבלי לשלם פרוטה (זאת, כבר בסצינה הפותחת את הסרט).

נאמאט לא היה מאושר במיוחד מן הסרט, אן מארגרט היתה טרם חופעתה ב"ידע בשרים" וללא מייק ניקולס, היא נראית כחומר גלם שאין לו יוצר; וויליאם סמית, הגי"בור האימתני של עשרות סרטי אופנוענים אמריקאיים, נראה הרבה יותר משכנע ואמין למשל ב"רוץ, אנג'ל, רוץ" אבל לפי ערימות קליפות הגרעינים שבסוף ההצגה בקולנוע תל-אביב, והערות הקהל שיצאו, יש להניח שיימצא הקהל אשר יזדהה עם המרק הזה.

רוכב אופנוע רוכב קולנוע

צעירים וסוערים (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסי"בה העיקרית להפקת סרט זה, היא הרצון להשתמש בפירסום הרב שמלווה את חייו הפר"טיים ואת הקאריירה הספורטיבית של ג'ו נאמאט, כיום שחקן הכדורגל האמריקאי המפורסם ביותר מעבר לאוקיא"נוס. נאמאט, שהוא דמות מוכרת בבוהמה, לא פחות מאשר על מגרשי הספורט, החל בשנה האחרונה להכין לעצמו אל"טרנטיבה לכדורגל, לאחר שסבל מכת פציעות קשות אשר הפכה את הפעילות הפיזית לפני המצלמה, לעדיפה על פעי"לות פיזית אמיתית.

מה שנאמאט מתבקש בעצם לעשות בסרט זה, הוא בעצם לולס את נאמאט, כפי שהיה מתנהג בתוך חבורה של אופנוענים פרועים, נוסח "מלאכי הנהיגים". אמנם, למן הרגע הראשון, הוא נראה בחור הגון מדי, מצוחצח מדי ואוהב נוחות הרבה יותר מדי, מכדי שיוכל להתאים את עצמו לכנופיות החיות על אוכפים של אופנועים וישנות בחיק הטבע, הרחק מן הבארים המפוארים ומלונות הפאר. ואמנם, תוך זמן קצר, מתאהב נאמאט בכתבת אופנה (אן מרגרט), בגללה הוא הופך מסתם אופנוען לאופנוען מירוצים, חוזר להיות אחד מן הממסד, ומדכא ביד רמה את כל השאר בחבורת האופנוענים, שלא קיבלו באהבה את פרישתו. הוא מיסתלק מהחבורה כשבכיסו ממון רב ובעלותו עליו מוטלת בספק.

כל הסיפור הוא דקיק ולא משכנע ביותר, ובעצם נועד כולו להראות את הגיבור מכה בברץ, רוכב על אופנוע בויורטואויות, מתעלס באמנות ומחייך בשובבות. ועם כל החיבה לחן האישי של מר נאמאט, אין בו עדיין כדי למלא סרט שלם. מה שיש מחוץ לחן הזה, הן כמה הצעות שערכן

תדריך תל-אביב

שמש אדומה (אסתר, צרפת) — מותחן איטי שסגולותיו הבלטו, מעורעות הן כוכביו: צ'ארלס ברונטון, אלן דילון טושיירו מיפונה, ותמוקיה ה"נדירים של אורסולה אנדרס.

המכוננת שלי (פריז, צר"פת) — מכוננת צריכה להגיע לסאלון למכוננות באמסטרדאם. בדרך קורים לה כל המקרים האפשריים. המוח האנושי ה"י

עומד מול המכונה הוא זה של ז'אק טאטי, ועם מוח שכזה נוצר מצחיקון אנין טעם ומעוזן שאסור להחמיצו.

ירושלים

הכריחה אל השמש (רן), ישראל): סיפור נסיון החטיפה של מטוס, עליידי חבורת יהודים שכל רצונם לחיות במקום הנראה להם. משחק טוב של ג'וזפי צ'אפלין ויהודה ברקן, לילה קד"רובה וקלייב רוויל. בימוי יעיל של גולן.

חיפה

דקאמרון (תן, איטליה): פאוליני אימץ לו את הסיפורים המפורס"מים כדי להוכיח מה גדולה טיפשותו של הגזע האנושי. סרט מבריק.